

[Poul Sørensen.]

et tidligt tidspunkt, og ikke forligsmanden, således som forslaget går ud på.

Det har allerede været understreget, hvilken betydning det har, at det politiske liv på disse områder kommer ind i billedet gennem statsministeren, men jeg vil gerne føje til, at jeg betragter det som overordentlig uheldigt, at man placerer forligsinstitutionen sådan, at den skal skønne i vanskelige situationer, idet jeg nærer den største ængstelse for, at man herved slider på den upolitiske forligsinstitution på en måde, som ikke kan være til gavn for det arbejde, den er sat til at skulle udøve i samfundet. Men vi står vel politisk i dag i den situation — det kan vi høre nærmere om, når det radikale venstres repræsentant har talt — at ligesom det var klart, at det radikale parti blev bange for sin egen skygge i foråret 1956, da vi behandlede forslaget i udvalget, og ikke ønskede at få en afslutning på arbejdet, står vi i dag i en endnu klarere situation midt under arbejdsforhandlingerne, idet det radikale venstre vel oven i købet politisk har etableret sig sådan, at man har fraskrevet sig retten til at arbejde med på disse områder. Jeg skal ikke trætte det høje ting med at bringe mange og lange citater fra de forskellige radikale talere, som i det høje ting har talt om denne sag, det er et materiale, som alle kender, men jeg udtaler trods alt håbet om, at man vil kunne vinde forståelse for de tanker, som vi fra det konservative folkeparti gør os, under det arbejde, vi nu skal igennem.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning til det, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen fremførte om Arbejdsgiverforeningens stilling. Det ligger klart for enhver — det gjorde det også under udvalgsforhandlingerne i 1955-56 — at Arbejdsgiverforeningen som sådan ikke ønsker at medvirke til en lovgivning, hvor voldgiftstanken får en fremtrædende stilling, således som vi fra vor side ønsker det. Selv ikke på de livsvigtigste områder, som er det, der interesserer os i denne situation, kunne vi få støtte fra Arbejdsgiverforeningen til denne tanke. Det var ikke muligt, det spørgsmål ligger ganske klart. Men det afholder ikke det konservative folkeparti fra at tage den stilling, jeg her gør mig til talsmand for.

Jeg er altså vidende om selve Arbejdsgiverforeningens stilling, men jeg har også kendskab til, at et antal arbejdsgivere ud over landet efterhånden er blevet vundet for den betragtning, at det danske samfund ikke magter opslidende kampe, således som vi er indstillet nu, det tillader en moderne tid som vor ikke. Derfor bygger jeg min opfattelse og tro på, at disse mange enkeltstående medlemmers opfattelse også vil påvirke Arbejdsgiverforeningen, og jeg har også det håb, at den vil påvirke den opfattelse, man har inden for De samvirkende Fagforbund.

Jeg vil gerne sige et par ord om pressens forhold. Jeg erindrer det høje ting om den beslutning, der blev truffet her den 26. januar 1950, hvor man fra alle sider udtalte ønske om, at pressens stilling under konflikter blev en ganske særlig, for at man ikke skulle komme i den situation, som vi altså har været i nogle gange, hvor Land og Folk og den socialdemokratiske presse udkom her i landet, mens hele den øvrige presse var lagt død.

Jeg vil også erindre det høje ting om de smukke ord, hvormed vor højtærede statsminister sluttede sin tale på Wivex forleden dag. Jeg beder om tilladelse til at citere nogle få linjer fra Berlingske Tidende:

„Jeg ønsker Danmark til lykke med dets vogtere og tjenere af det frie ord, de danske aviser.“

Det var en middagstale, men jeg håber, at vi i det arbejde, vi nu skal udføre, vil kunne finde mulighed for at nå frem til forståelse af pressens særlige stilling inden for samfundet.

Jeg kan ikke undlade her ved denne førstebehandling også at pege på en bestemt udtalelse i kommissionsbetænkningen. Jeg tænker på de ord, som formanden for Danske Bankfunktionærers Landsforening, hr. B. Hove Kristensen, medlem af Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer, i særbetænkningen har fremsat. Han klargør herved for os alle, hvorledes man inden for bankverdenen har etableret en voldgift, der skal dele sol og vind lige mellem arbejdsgivere og medarbejdere. Det går fortrinligt, siges der i denne særudtalelse. Jeg erindrer om det skridt, der her er taget, og jeg er sikker på, ja, jeg ved, at man arbejder mange steder